

ADVENT 1. VASÁRNAPJA**B év**

1 – 4 oldal

Olv.: Iz 63,16b-17.19b,64,1. 2b.3-8 – 1Kor 1,3-9 – Mk 13,33-37
Virrasszatok

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Kedves Testvérek!

Világosságra van szükségünk ahhoz, hogy meglássuk egymás arcát. Azt mondja az egyik ókori egyházatya: akkor jön el a hajnal, amikor az ember a másik ember arcában önmagára ismer. Egy újkori lelki író továbbviszi ezt a gondolatot. Azt mondja: akkor lesz egy új világ, amikor a másik ember arcában meglátjuk az Istent. Advent van. Sötétben járunk, eltorzult az arcunk. Egymás arcával is gondunk van. Világosságra van szükségünk, a kegyelem fényére, arra a világosságra, amit mi a Szentlélek kegyelmeként ünneplünk. Ha befogadjuk az Isten szeretetét, akkor van reményünk arra, hogy egymásban meglátjuk az Istent is. Higgyék el a Testvérek, nincs más út. Annyi pofont kapott az emberiség. Az utolsó évszázad különösképpen is osztogatta az ütések. Térjünk Istenhez és egymáshoz.

Szentbeszéd

Kedves Testvérek!

Új egyházi év kezdődik ezzel a mai nappal abban a szent meggyőződésben, hogy valami új kezdődik a mi életünkben is. Minden egyes reggel új kezdet. Egész életünk a kezdekben áll, hogy aztán milyen gyümölcsünk lesz, az nagyban attól függ, hogy miképpen vetettünk. Miképpen sáfarkodunk az idővel, ami Isten ajándéka. Advent van, ami azt jelenti: Az Úr eljövele. Latin szóból származik ez az elnevezés. Minden attól függ, hogy az Úr eljövele miképpen érint bennünket. Mit jelent a számunkra.

Advent első vasárnapján gondolkodjunk el azon, mi az Úr üzenete számunkra.

Az első gondolat: Mennyire szólít meg bennünket az ígéret, ez az ígéret, hogy az Úr eljön?

A második gondolat: Felismerjük-e Öt egymásban?

A harmadik gondolat: Hiszünk-e abban, hogy csak a szeretet jelent megoldást?

Az Úr eljövetelel kapcsolatosan három nagyon fontos kérdés.

Az első gondolat: Mennyire szólít meg bennünket az ígéret, ez az ígéret, hogy az Úr eljön

A zsidók fölismerése

Az első gondolat kör jegyében idézzük fel magunknak az ószövetségi olvasmányt. A zsidók a fogság után kezdik lelkiileg újragondolni a történeteket. Eljutottak arra a fölismerésre, hogy mindennek ők az okai, nem az Isten. Rendkívül fontos ez az első megállapítás. Nagyon szívesen és nagyon könnyen áthárítjuk a felelősséget másra, általában az Istenre, ha hívő emberek vagyunk. Sőt, még igen sokszor a hitetlenek is az Istent emlegetik, amikor gondok, bajok vannak, mert ha lenne Isten, akkor ez nem lehetne így. A zsidók, amikor fölismerik ezt a végtelenül nehéz helyzetet, akkor elkezdik sorolni, hogy az ő bűneik juttatták őket ide. Nagyon fontos felismerés ez.

Az ember közösségi lény

Amikor mi erre a kérdésre akarunk válaszolni, hogy várjuk-e az Istent, szeretnénk-e, hogy eljöjjön az Isten, akkor ez nem a sarokba szorított ember gondja és baja, hanem annak az

embernek, aki fölismerte, hogy elvétette valahol az utat. Az elmúlt időben többször is beszéltem arról, hogy mekkora kísértés az ember számára, ha azt gondolja, hogy elegendő önmagának. Amikor az ember lelkileg eljut odáig, hogy várja az Istent, hogy belépjen az életébe, akkor ezt a magabiztos emberi megállapítását vizsgálja felül. Amikor Istent felejtjük, akkor a szabadságra hivatkozunk, a szabadságot emlegetjük, ami az ember nagyon-nagy vágya, talán mindennél fontosabb. Igaz. Csak ne keverjük össze a szabadságot a függetlenséggel. Amikor mi emberek szabadságot mondunk, - sajnos helytelenül, végig nem gondolva a kérdéseket, - függetlenek akarunk lenni. Már pedig ilyen nincs.

A magának való ember, a magának elégnek tűnő ember idióta. Ezt jelenti maga a szó. Idióta az, aki ezzel megelégszik, aki ezt elfogadja. Az ember sohase független. Az embernek mindig alkalmazkodnia kell. Az ember nem magányos lény. Az ember közösségi lény. A fogalomról pár héttel ezelőtt elméltünk itt a templomban. Az idiotának ellentéte a közösségi ember. Az ember közösségi lény. Ez azonnal kijelöli magatartásunk módját. Egymásra tekintettel kell lennünk. Egymásra figyelnünk kell. Nem élhetünk úgy, mintha a másik nem létezne. Tehát nem lehetünk függetlenek a másiktól.

Mit szenved a világ ezektől a csökönyös, a maguk feje után menő emberektől, akik csak magukra gondolnak, a maguk javára, a maguk érdekére. Múlt vasárnap is elméltünk azokról, akik elveszítik a hitüket. Aki elveszíti a hitét, az nem úgy veszíti el, ahogy sok minden mást el lehet veszíteni, hanem úgy, hogy egy helytelen életszemlélet alakul ki az emberben. A hitetlen ember életszemlélete elsősorban ezt jelenti, hogy csak magára gondol. Mindent az határoz meg, hogy neki mi a jó, mi az előnyös, mi a haszna, ami az ő egyéni javát és érdekét szolgálja. Mit szenved a világ ezektől az emberektől. Megzavarhat bennünket az, hogy ezek a hitetlen emberek is képesek a jóra, mert az ember nem jó, vagy rossz. Hanem jók vagyunk, de rosszat is tudunk tenni és rosszak vagyunk, de jót is tudunk tenni.

A zsidók, amikor rádöbbsenek nehéz helyzetükre, hogy hova jutottak, akkor kezdenek arról gondolkodni, hogy az önzésük, az a tény juttatta őket ide, hogy mindenki csak a maga ügyével foglalkozott.

***Jöjj el Uram, jöjj el és nyisd fel a szemünket!
Jöjj el a Te értékeiddel, jöjj el a Te igazságaiddal!
Jelenjen meg életünkben a Te akaratom,
amely akarathoz igazodhatunk! Ez a függés!***

Ádám és Éva is független akart lenni. Ne az Isten akarata határozza meg az ő mozgásterüket, az egymással való kapcsolatukat, hanem az, ahogyan azt ők azt jobban látják, mint az Isten. Oda jutottak, ahova.

Jöjj el Urunk Jézus! Jöjjön el az Isten akarata ebbe a mi világunkba!

Testvérek! Hátat fordítottunk az Istennek. A kicsinyes ember akarata dominál a világban. Nincs igazodási pont. „Senki semmit meg nem vehet, ha a mérték tönkrement.” Mécs László egyik versében sírt ott a pannonhalmi száműzetésében. Hány ember van, akik az elmúlt évtizedekben egyszerűen emberi akarat folytán ilyen helyzetbe kerültek, mint ő is. Gondoljunk az 1956-os forradalom áldozataira. Ki foglalkozik ezzel?

Jöjj el Urunk Jézus! – kérjük.

Most mindenki fogalmazza meg magának, hívja-e az Istent az életébe, vagy nem? Akarjuk-e, hogy belépjen az Isten az életünkbe és megjelenjen az életünkben újra az Isten akarata és ehhez akarunk-e igazodni? Ez az első kérdés. Mindenkinél válaszolnia kell.

Nem az a fontos, amit én mondok, hanem ez a kérdés a fontos. Ezt mindenki maga dönti el, amikor innen hazamegy, amikor éjszaka nem tud aludni, akkor tépelődjön ezen a kérdésen.

A második gondolat: Felismerjük-e Őt egymásban?

Istenes Szent János példája a lábmosás

A másik gondolat, ami legalább ennyire fontos: felismerjük-e mit jelent, hogy várakozunk a mi mindennapjainkban az Istenre? Megjelenik-e a mi egyéni életünkben az Ő akarata? Istenes Szent János templomában vagyunk, aki a Betegápoló Irgalmas Rend alapítója. Egy nagyon szép gondolatot tulajdonítanak neki. A legendákban, az életrajzában jelenik meg. Istenes János egy sajátos gesztust gyakorolt. Olyan gesztust, amit Anyaszentegyházunk 500 évvel később kezdett emlegetni a szentmisével kapcsolatos elkötelezettségére gondolva. Lehet-e úgy ünnepelni az Eucharisziát, hogy közben megfélemezünk a lábmosásról? Nagycsütörtök misztériuma ez. Jézus, amikor az Eucharisziát adja nekünk, az Ő szent jelenlétét az Élet Kenyerében, akkor megmossa a tanítványok lábát. Fölhívja figyelmünket arra, hogy a kettő összetartozik, az Eucharisztia ünneplése, az Isten szeretetének a titka és a lábmosás. *A lábmosás sokkal többet jelent, mint maga a tény.* Istenes János, amikor a nyomorultakat, a szegényeket a házába vitte, akkor megmosta a lábukat. Félreérthető, mert azt gondolhatjuk, hogy valamit adtunk a szegényeknek, valamit tettünk értük, mondjuk egy lábmosást.

Csak hogy Istenes János kinyitotta az intézmény ajtaját is.

Ez azt jelenti, hogy Istenes János ágyat is vetett nekik.

Azt jelenti, hogy Istenes János asztalt is terített nekik.

Azt jelenti, hogy Istenes János befogadta őket a szívébe, befogadta őket az életébe.

Egy alkalommal, amikor Istenes János mosta a koldus lábát, – a legenda szerint – azt vette észre, hogy szöggel átvett seb látható a lábán. Fölnézett Rá. ***„Te vagy Uram?”*** Abban a pillanatban megszűnt a látomás, eltűnt.

Erről van szó. Te vagy Uram?

Látjuk-e egymás arcában az Istent?

Motivál-e bennünket ez a gondolat: „Te vagy Uram?”

Benned, benne, bennünk? Nyilvánvaló a legnyomorultabbakban?

E nélkül nincs várakozás!

Várakozás nem a gyertyagyújtás szertartása. A várakozás nem az, hogy este otthon meggyújtjuk az adventi koszorú gyertyáját és imádkozunk. A várakozás nem az, hogy földíszítjük a várost fényekkel. A várakozás nem az, hogy teletömjük a kirakatokat, aztán igyekeznek velünk mindent megvásároltatni. Nem! A várakozás: ***„Te vagy Uram?”*** Vegyük ezt a bátorságot! Egyszer nézzék így a feleségüket: ***„Te vagy Uram?”*** Nézzék így a férjüket: ***„Te vagy Uram?”*** Nézzék így egymás arcát. E nélkül nincs várakozás! Ne csapjuk be magunkat! Ezt a szép képet, hogy lábmosás. A hajléktalanok számára nem erről van szó, hogy megmossuk a lábát. Arról van szó, hogy nyílik-e az ajtónk, készül-e az ágyunk, készül-e az asztalunk és kész-e a szívünk? Különben még csak szent borzongás sem foghat el bennünket.

Ez a második nagyon lényeges kérdés: Egymásban szeretni Isten arcát.

A harmadik gondolat: Hiszünk-e abban, hogy csak a szeretet jelent megoldást?

Advent azt jelenti, hogy az ember reménykedik

A harmadik legalább ennyire fontos, vagy talán mindkettő után az igazi üzenet: Hiszünk-e abban, hogy csak a szeretet jelent megoldást? Egy világgazdasági tárgyaláson mondta az egyik szereplő: „Uraim, be kell látnunk, hogy ez a helyzet nem pénzügyi kérdés, ez nem gazdasági kérdés. Be kell látnunk, hogy a világ problémái gazdasági reformokkal nem megoldhatók.” Ahogy a világ hozzá áll a problémái megoldásához, az eredménytelen. Mai újságban olvasom, hogy kioktattak bennünket, magyarokat. Leminősítettek bennünket, magyarokat. Kik? Ki az, aki minősít görögöt, minősít magyart, minősít lengyelt? Jó, látjuk, tudjuk, azok a gondok, amik ma itt nálunk is vannak, sok meggondolatlan ember műve is. Gondolok az eladósodott emberekre. De azt is látjuk, hogy ez a helyzet gazdaságilag megoldhatatlan.

Testvérek! Hiszünk-e abban, hogy nincs más megoldás, csak a szeretet? Tudjuk-e ebből a szemszögből nézni a mindennapjainkat, az egyéni életvezetésünket, az emberi kapcsolatainkat, a közösségek életét, az országunk életét? Nem megoldás, hogy ha szegények vagyunk, akkor adjon nekünk valaki, aztán abból élünk. Ez hazardírozás. De itt nem gazdasági kérdéseket feszegetünk.

Advent azt jelenti, hogy az ember reménykedik.

Reménykedik abban, hogy az az ajánlat, amit az Isten tesz, az megoldás.

***Az Isten ajánlata: „Úgy szeretete Isten a világot,
hogy az Ő Fiát adta, aki megosztotta velünk az életét!”***

Ez az egyetlen megoldás az ember számára. Képesek vagyunk-e megosztani az életünket, vagy mindegyikünk a maga kis világába bezárkózik? Mi lesz a másikkal, kit érdekel? Csak egyet felejtünk el. Azok, akik esetleg nem érdeklik az embereket, azok fogják magukkal rántani azokat is.

Hiszünk-e abban, hogy az ember életének problémái csak a szeretet alapján érthetők és csak a szeretet alapján orvosolhatók?
Ez a remény. Nincs más.
A remény nem valami ábrándozás.
A remény nem valami csodavárás.
A remény a legkeményebb mindennapok világa,
ahol az ember tudja, hogy összetartozik a másikkal.
A másik nélkül nem tud élni.
A világ nem egyeseké, hanem közkincs.
Az életünk sem a miénk, hanem a másik emberé.
Az sem a miénk, amit össze tudunk gyűjteni,
mert tehetségesebbek vagyunk, mint a másik,
vagy szerencsésebbek vagyunk, mint a másik,
vagy szorgalmasabbak vagyunk, mint a másik.
Minden közkincs.

Ha az ember ezt el tudja fogadni, a legnagyobb kincs lesz az övé!

Látja az élete értelmét és föltámad szívében az öröm!

+ A M E N +